

Charles Dickens, van pauper tot topauteur

Van Charles Dickens, de victoriaanse naamgever van deze nostalgische Harens accommodatie, weten maar weinigen dat hij zijn carrière begon als piepjong employeetje van 12 jaar op een schoensmeerfabriek waar hij, zeer choquerend, meer dan tien uur per dag gestrest moest ploeteren.

De Dickensfamilie woonde toen in een armeluisbuurt in Englands hoofdstad, omdat zijn schulden makende en gevangengezette vader ternauwernood het hoofd boven water kon houden – beslist niet van adellijken huize dus.

De kleine aan de zuidkust van Groot-Brittannië geboren Charles etiketteerde daar op bijdehante wijze schoenzwartselpotten voor zes shilling per dag in een semi-industrieel complex langs de Theems.

Omdat hij later een man bleek van joyeuze smaak en exuberante pakken, op het randje van dandy-zijn, is hij bijwijlen veel tekortgekomen.

Hij leerde zichzelf daarom later consciëntieus stenograferen in een chique Londense advocatenpraktijk en werd terzelfder tijd beroemd als feuilletonschrijver in een gerenommeerde Engelse courant.

Zijn pauperjeugd was de basis voor Dickens' eerste succesroman, *Oliver Twist*, waarin hij de larmoyante geschiedenis vertelt van een weeskind in de atmosfeer van ouderwetse interieurs met shantoengmeubelen en in velours geklede hoge heren; het was een wake-upcall voor sociaal-economische strijd.

In zijn tenhemelschreiend mooie oeuvre is de prachtig gelay-oute kerstvertelling *A Christmas Carol* een hoogtepunt; Scrooge is het tijdloze prototype van de snoodaard die met Kerstmis door de kerstgeesten tot inkeer wordt gebracht en de kerstgedachte gaat omarmen, een authentiek Charles Dickensfeertje dus.

Godfried Bomans, een van de meest ad remme éminences grises uit onze jaren zestig, was een pur sang Dickensfan: hij vertaalde *The Pickwick Papers* en had het ene anekdotetje na het andere over de schepper van types als David Copperfield.

Zo zou Dickens, volgens Bomans dan, sloeberige bohemiens hebben ingehuurd die in kille winternachten lawaaiig bibberend onder zijn ijspegelramen moesten rondstropelen om bij hem, de chroniqueur met een inmiddels ruim traktaat, een knusse wintersfeer te creëren.

Sowieso was Charles Dickens, die trouwens op een oude daguerreotypie statig staat afgebeeld met fikse baard en snor, een van de meest gefêteerde schrijvers van zijn tijd – en zeker ook nog van de onze!